

Respect pentru oameni și cărți

Prețul unei cărți este de la 9,99 la 19,99 RON

ISBN 978-606-587-000-2

Codul lui Vinci de Dan Brown

Ediție de lux, 10 ani de la apariție

DAN BROWN

ISBN 978-606-587-000-2

10.000

Cartea în limba română

Cartea în limba română

CODUL LUI DA VINCI

O cărțe
universității Harvard. În ea se ascundă un
mister deosebit de mare.
Ei îl vor să-l
descopere.

POVORĂ MĂL
completă, fără pagini zăpezăci și cu
oțel metalic pe șase laturi.

În cărțile
UNIVERSITATEA

în cărțile
UNIVERSITATEA

Dăru

Prolog

Muzeul Luvru, Paris
ora 22.46

Renumitul custode Jacques Saunière se împletici pe pardoseala Marii Galerii a muzeului. Se repezi la cel mai apropiat tablou pe care-l zări, un Caravaggio. Înșfăcând rama aurită, bătrânul de săptizeci și sase de ani trase de capodopera din secolul al XVII-lea până ce o desprinse de pe perete și se prăbuși cu pânza la piept.

După cum anticipase, un grilaj de fier bubui în apropiere și blocă intrarea în galerie. Parchetul se zgudui. Undeva, departe, o alarmă începu să ţiuie.

Custodele rămase o clipă întins pe jos, încercând să-și recapete suful și să decidă ce are de făcut în continuare. „Sunt încă în viață.“ Se trase într-o parte de sub pânză și privi în jur, în căutarea unui loc în care să se ascundă.

O voce răsună cutremurător de aproape:

– Nu mișca!

În patru labe, custodele încremenii. Ușor, cu mișcări lente, și întoarse capul.

La nici cinci metri distanță, dincolo de poarta închisă, atacatorul îl privea printre gratiile de fier. Bărbatul avea o constituție robustă, era înalt și bine făcut, cu pielea albicioasă,

de parcă ar fi fost a unei fantome, și părul rar, alb și el. Ochii aveau irisul roz și pupila roșie-vineție. Albinosul scoase un pistol din buzunar și, printre barele de fier, îl îndreptă spre custode.

– N-ar fi trebuit să fugi, zise cu un accent greu de identificat. Acum, spune-mi unde e!

– Îți-am spus deja, bâigui bătrânul și îngenunche umil pe podea. Habar n-am despre ce vorbești!

– Minți!

Omul îl privea fără să i se clintească un mușchi măcar; singura licărire de viață părea a fi scăparea din ochii lui roșii.

– Tu și confrății tăi aveți ceva ce nu vă apartine, adăugă. Spune-mi unde e ascuns și te las în viață.

Albinosul își îndreptă arma spre țeasta bătrânlui.

– E un secret pentru care merită să mori?

Saunière abia mai putea respira.

Matahala își lăsă puțin capul pe umăr, privind în lungul țevii, gata să tragă.

Custodele își ridică mâinile în semn de apărare.

– Așteaptă... șopti el. Îți voi spune tot ce vrei să știi.

Apoi rosti lent, cu grija, cuvintele pe care le repetase de atâtea ori înainte, minciuna pe care o pregătise de mult... Când isprăvi de vorbit, atacatorul zâmbi încântat.

– Da. Este exact ceea ce mi-au spus și ceilalți.

Saunière încrăuci. „Ceilalți?“

– I-am găsit și pe ei, rânji albinosul. Pe toți trei. Mi-ai confirmat ce mi-au spus ei.

„Nu se poate!“ Adevarata identitate a custodelui, ca și identitățile celor trei *seneșali*, era aproape la fel de sfântă ca și secretul pe care îl păstrau. Acum Saunière își dădu seama că, respectând procedura strictă, *seneșalii* îi serviseră individualul aceeași minciună înainte de a-și găsi sfârșitul. Așa cerea protocolul.

Albinosul își aținti din nou arma.

– După ce vei muri, eu voi fi singurul care va ști adevarul.

„Adevărul.“ În aceeași fracțiune de secundă, Saunière își dădu seama cu oricare de ce se întâmplă. „Dacă mor, adevarul va fi pierdut pentru totdeauna.“ Instinctiv, sări într-o parte, încercând să se adăpostească.

Arma bubui și custodele simți o arsură când glonțul îi pătrunse în stomac. Căzu cu fața în jos... chirindu-se de durere. Cu mișcări încete, se rostogoli și privindu-și atacatorul printre gratii.

Pistolul era îndreptat spre capul său.

Închise ochii. În mintea lui, frica se impletea cu regretul.

Clicul sec al încărcătorului gol răsună de-a lungul galeriei. Saunière deschise ochii.

Albinosul își cerceta arma, aproape amuzat. Își duse mâna la buzunar, după un alt încărcător, dar păru să se răzgândească și privi calm spre abdomenul custodelui.

Bătrânul se uită în jos și văzu gaura pe care o lăsase glonțul în pânza albă a cămășii. Era înconjurată de un inel săngeriu, la câțiva centimetri sub stern. Stomacul. Cu cruzime parcă, glonțul îi ratase inima. Ca veteran de război, custodele știa că mai avea doar cincisprezece minute de trăit.

– Eu mi-am terminat treaba aici, spuse bărbatul, apoi plecă.

„Trebuie să transmit secretul.“

Ridicându-se cu greu în capul oaselor, gândul îi zbură spre cei trei confrății ai săi, asasinați... la generațiile dinaintea lor... la misiunea care le fusese încredințată.

„Un neîntrerupt lanț al cunoașterii.“

Iar acum, brusc, în ciuda tuturor precauțiilor... în ciuda tuturor măsurilor de prevedere... Jacques Saunière rămăsese unică verigă în viață, singurul păstrător al unuia dintre cele mai mari secrete care au existat vreodată.

Tremurând, izbuti să se ridice în picioare.

„Trebue să găsesc o cale...“

Era închis în Marea Galerie și în lumea întreagă exista o singură persoană căreia îi putea preda ștafeta. Saunière privi în jur, la zidurile luxoasei lui închisorii. Unele dintre cele mai cunoscute tablouri din lume păreau să-i surâdă, asemenea unor vechi și dragi prieteni.

Crispându-se de durere, își adună forțele și se strădui să-și limpezească mintea. Misiunea desperată de care trebuia să se achite urma să-i solicite – știa bine acest lucru – fiecare secundă care-i mai rămăsese din viață.

1

Robert Langdon se trezi cu greu.

În întunericul din cameră suna un telefon – un sunet subțire, nefamiliar. Bâjbâi pe noptieră și aprinse veioza. Își mihi ochii și privi în jur: un dormitor luxos, în stil renascentist, cu mobilier vechi, din secolul al XVIII-lea, fresce și un pat uriaș din mahon, cu baldachin.

„Unde mă aflu?!“

Pe halatul de baie, agățat de unul dintre stâlpii patului, erau brodate trei cuvinte: HÔTEL RITZ, PARIS.

Încet, ceața începea să se risipească. Ridicându-se, își întoarse capul și privi oglinda care acoperea aproape în întregime peretele de vizavi. Chipul care il privea de acolo părea a fi al unui necunoscut – ridat și obosit. Ochii, de un albastru viu de obicei, erau acum tulburi și melancolici. Bărbia cu gropiță era acoperită de un început de barbă. În jurul tâmpelor, firele cărunte se înmulțiseră, începând să-i acopere părul des, aspru și negru.

Ridică receptorul.

– Alo?

– Monsieur Langdon? spuse o voce de bărbat. Sper că nu v-am trezit!

Buimac, bâjbâi după ceasul de pe noptieră. Era 12.32. Noaptea. Nu dormise decât o oră, dar se simțea de parcă treceuse deja în lumea dreptilor.

— Vă sun de la receptie, monsieur. Îmi cer scuze că vă deranjez, dar aveți un oaspete. Insistă că este vorba despre o problemă urgentă.

Încă nu reușise să-și revină de-a binelea. „Un oaspete?” Privirea îi căzu pe un fluturaș mototolit care se afla la capătul patului:

UNIVERSITATEA AMERICANĂ DIN PARIS
are plăcerea de a vă oferi
O SEARĂ CU ROBERT LANGDON,
PROFESOR DE SIMBOLISTICĂ RELIGIOASĂ,
HARVARD UNIVERSITY

Langdon mormăi ceva ininteligibil. Conferința din seara astă – o prezentare însoțită de diapoziitive despre simbolismul care se ascunde în structura catedralei din Chartres – atinsese, probabil, câteva puncte sensibile în rândul publicului. Probabil că vreun specialist cucernic îl urmărise și voia să înceapă acum o dispută.

— Regret, spuse în receptor, dar sunt foarte obosit și...

— *Mais, monsieur*, insistă receptorul, coborându-și vocea până la nivelul unei șoapte presante, oaspetele este o persoană foarte importantă! Chiar acum se îndreaptă spre camera dumneavoastră.

Langdon se trezise de-a binelea.

— Ați trimis pe cineva spre camera mea?!

— Îmi cer scuze, monsieur, dar o persoană de acest rang... nu-mi pot asuma autoritatea de a-i interzice să vină.

— Dar cine este omul acesta?

Receptorul închisese însă.

Aproape în aceeași clipă, în ușă se auzi o bătaie nerăbdătoare.

Langdon coborî din pat; tăpile i se scufundară în mocheta pufoasă. Își trase halatul pe umeri și se apropie de ușă.

— Cine e?

— Domnule Langdon! Trebuie neapărat să vorbesc cu dumneavoastră!

Engleza individului avea un accent puternic, ca un lătrat dur și autoritar.

— Sunt locotenentul Jérôme Collet. Direction Centrale Police Judiciaire.

„Politia judiciară?!“ Langdon rămase o clipă tacut. De ce ar fi venit la el DCPJ-ul, acest corespondent francez al FBI-ului?

Fără a ridica lanțul de siguranță, întredeschise ușa doi centimetri. Chipul care îl privea de dincolo de prag era lunguiet și palid. Bărbatul părea extrem de slab și purta tradiționala uniformă albastră.

— Pot să intru?

Langdon ezită, simțindu-se nesigur sub privirile șterse ale celuilalt.

— Despre ce este vorba?

— *Mon capitaine* are nevoie de experiența dumneavoastră profesională într-o chestiune personală.

— Acum? bâigui profesorul. E trecut de miezul nopții!

— Greșesc dacă spun că în această seară aveați programată o întrevadere cu custodele muzeului Luvru?

Dintr-o dată, Langdon simți o ușoară neliniște. Avusesec, intr-adevăr, stabilită o întâlnire cu apreciatul custode după conferința din această seară, dar Saunière nu-și făcuse apariția.

— Nu, nu greșeți. De unde știți dumneavoastră acest lucru?

— Am găsit numele dumneavoastră în agenda Domniei Sale!

— Sper că nu s-a întâmplat nimic grav.

Agentul ofta greu si-i intinse prin usă o fotografie.

Când văzu imaginea, Langdon încremeni.

– Fotografia aceasta a fost făcută acum mai puțin de o oră.
În interiorul muzeului Luvru.

Fără a-și dezlipi ochii de la imagine, profesorul simți cum repulsia inițială i se transformă într-o bruscă revărsare de mânie.

– Sperăm că ne veți ajuta să ne dăm seama ce s-a întâmplat, luând în considerare cunoștințele pe care le aveți în domeniul simbolisticii și programata dumneavoastră întrevedere cu Saunière.

Langdon se holbă la fotografie cu oroare, dar și cu teamă.

– Simbolul de aici... și modul în care trupul lui este atât de straniu...

– Poziționat? ii sugeră agentul.

Langdon încuviință înfiorat.

– Nu-mi imaginez cine ar fi putut să facă aşa ceva!

Agentul îl fixă încruntat.

– Nu ați înțeles, domnule Langdon! Ceea ce vedeti în această fotografie... *monsieur* Saunière însuși și-a făcut asta.

2

Undevo, la un kilometru și ceva depărtare, individul albinoș pe nume Silas trecu șchiopătând de poarta luxoasei clădiri de pe Rue La Bruyère. Purta pe sub haină o centură cu țepi – un *ciliciu*. Toți adeptii adeverați ai *Căii* purtau aşa ceva – o centură de metal cu spini ascuțiți care provocau durere – ca pe o aducere-aminte a suferinței lui Iisus pe Cruce. Sufletul ii era luminat de bucuria de a-L sluiji pe Dumnezeu.

Silas traversă holul și urcă scările în tăcere, cu grijă, să nu-i trezească pe frați. Ușa dormitorului era deschisă; încuietorile erau interzise aici. Intră și închise ușa după el.

Camera avea un aer spartan – podea de scânduri, un dulap din lemn de brad și, în colț, o saltea îngelită în pânză de cort, care-i servea drept pat. Săptămâna aceasta era oaspete în Paris, dar în trecut, timp de mulți ani, fusese binecuvântat cu un sanctuar asemănător în New York.

„Domnul mi-a dat sălaș și un țel în viață.“

În această seară, în sfârșit, Silas era convins că a început să-și mai plătească din datorii. Grăbindu-se spre dulap, găsi telefonul mobil ascuns în sertarul de jos și formă un număr.

– Da? răspunse vocea unui bărbat.

– Învățătorule, m-am întors!

– Vorbește! ii ceru vocea, care părea mulțumită că-l aude.

– Toți patru sunt morți. Cei trei *seneșali* și... Marele Maestru însuși.

Urmă o scurtă pauză, ca pentru o mică rugăciune.

– Și presupun că ai obținut informația aceea.

– Toți patru au spus același lucru. Independent unii de alții.

Silas făcu o pauză, știind că informația pe care o smulsee de la victimele sale avea să constituie un soc:

– Învățătorule, toți patru au confirmat existența unei *clef de voûte*... legendara „cheie de boltă“.

Auzi în receptor ușorul icnet provocat de surpriză și aproape că și simți exaltarea Învățătorului:

– *Cheiia de boltă...*

Străvechile tradiții spuneau că frăția crease o hartă în piatră – *la clef de voûte*, „cheia de boltă“ –, o tablă gravată ce dezvăluia locul în care se păstra, în mare taină, cel mai de seamă secret al frăției... o informație atât de importantă, cu o asemenea forță, încât tăinuirea ei constituia însuși temeiul existenței confreriei.